

[Iver Poulsen.]

midler kan man efter min mening først tale, når de regnskabsmæssigt er udskilt som sådanne og henlagt på en særlig konto. Derfor bør disse begreber defineres i loven, inden man kommer til bestemmelsen om deres anbringelse o.s.v. Den manglende sondring mellem selve institutionen, dens midler og aktiver i almindelighed og den fond, som udskilles og henlægges til brug ved udbetalinger af pensionsbeløbene, har, så vidt jeg kan se, medført en direkte fejl i § 21, stk. 2, e. Det foreskrives i stk. 2, at fondsmidlerne skal anbringes i stats- eller kommuneobligationer, i kredit- eller hypotekforeningsobligationer, i bank eller sparekasse, i visse værdipapirer, og så kommer i punkt e:

„i faste ejendomme, som fonden ejer, dog i intet tilfælde ud over fire femtedele af den offentlige vurdering til ejendomsværdi.“

Så vidt jeg kan se, må der på dette sted være tale om anbringelse i ejendomme, som ejes ikke af fondsmidlerne selv, men af institutionen som helhed. Ellers må der blive en uoverensstemmelse eller selvmodsigelse med bestemmelserne i paragraffens stk. 4. Her står der nemlig:

„Af fondsmidlerne vil dog i alt 15 pct. kunne anvendes på nedenfor anførte måder:

a) til erhvervelse af fast ejendom;“

Her er det altså selve fondsmidlerne, der må eje ejendommen, men der må hertil ikke anvendes over 15 pct. Hvis der skal være en forskel i meningen med disse to bestemmelser — og det skal der naturligvis — må det i den første bestemmelses stk. e være meningen, at her er det ikke fonden, der ejer ejendommen, men fonden, der anbringer midler med pant i en ejendom, som institutionen ejer, men kun inden for den fastsatte værdigrænse, fire femtedele. Jeg kan ikke se rettere, end at der må foreligge en lapsus, som ikke er helt ligegyldig, og som jeg i hvert fald mener bør rettes. At det forholder sig således, fremgår også af henvisningen i bemærkningerne til pensionskasselovens § 14, stk. 1, g. Der sondres her mellem pensionskassen og de midler, der skal tjene til dækning af pensionskassens forpligtelser, altså svarende til Arbejdsmarkedets Tillægspensions fondsmid-

ler, og det foreskrives, at dækningsmidlerne kan anbringes i faste ejendomme, som pensionskassen ejer, inden for $\frac{4}{5}$ af ejendomsværdien. Jeg tror, der var noget her, der var værd at overveje, da det ville pynte noget på lovforslaget, hvis det var sproglig korrekt.

Derefter vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til et par af de stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag nr. 3 udvider pensionskredsen, men da der kun er tale om en udvidelse, der ikke omfatter hele befolkningen, ændrer dette ændringsforslag ikke selve lovforslagets klart bestemte karakter. Bemærkningerne til ændringsforslag nr. 3 er ret bemærkelsesværdige, for det fremgår af punkt c, at ministeren mener, at det

„må forventes, at tjenestemændene, såfremt der ikke på anden måde opnås en tilfredsstillende løsning for disses vedkommende, vil få adgang til tillægspensionsordningen på samme vilkår som andre lønmodtagere.“

Da tjenestemandspensionen som overvejende hovedregel er gunstigere end de private pensionsordninger, taler dette for at lade alle grupper, der har en pensionsordning, være omfattet af loven.

Da flere ordførere, også jeg, ved første behandling talte om, at denne lov ville rejse skel i befolkningen, udtalte den højtærede arbejdsminister, at han var enig med det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, når det ærede medlem sagde, at der i højere grad var tale om, at den foreslåede ordning udjævner skel i befolkningen, som nu findes, idet der er ganske betydelige lønmodtagergrupper, der som en del af de vilkår, de virker og arbejder under, har en eller anden form for pensionsordning, hvorimod andre hundredtusinder af lønmodtagere ikke er stillet på samme måde. Det skel, der efter den højtærede ministers opfattelse skulle fjernes, bliver altså stående, når ministeren forventer, som det siges i bemærkningerne, at tjenestemændene vil få adgang til tillægspensionsordningen på samme vilkår som andre lønmodtagere, endskønt, som det også står i bemærkningerne, tjenestemandspensionen som overvejende hovedregel er gunstigere end de private pensionsordninger.

Altså, det skel, man mente at fjerne,